

**Jutjat Contenciós Administratiu núm. 6
de Barcelona**

Recurs núm.: PA 505/12 A

Part actora: PEPITA
REASEGUROS, S.A.

I ALLIANZ COMPAÑIA DE SEGUROS Y

Part demandada: AJUNTAMENT DE TERRASSA.

SENTÈNCIA NÚM.114/14

Barcelona, 21 de maig de 2014

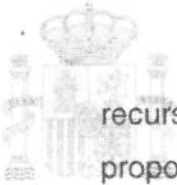
Margarita Cuscó Turell, magistrat jutge del Jutjat contenciós administratiu núm. 6 de la província de Barcelona, he vist el recurs promogut per PEPITA

I ALLIANZ COMPAÑIA DE SEGUROS Y REASEGUROS, S.A. contra
L'AJUNTAMENT DE TERRASSA.

ANTECEDENTS

PRIMER. El dia 7 de desembre de 2012 es va presentar escrit d'interposició i demanda corresponent a aquest recurs mitjançant el qual l'actora va sol·licitar que es dicti sentència que declari la responsabilitat de l'administració demandada i se la condemni a indemnitzar a l'actora en la quantitat de 721,60 euros i al pagament dels interessos legals des del dia 9 de desembre de 2011. L'anterior pretensió es fonamenta en el fet que hi ha un dany causat a l'actora com a conseqüència dels danys soferts en el seu vehicle degut a l'existència d'un pivot que hi havia a la sortida del pàrquing, impeding la zona de maniobra dels vehicles.

SEGON. Atès que per quantia va correspondre el procediment abreujat previst a l'article 78 de la Llei 29/98, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, es va assenyalar la vista per al dia 15 de maig de 2014. Comparegudes les parts el dia i hora assenyalats, es va celebrar l'acte de la vista, en què l'actora es ratificà en la demanda presentada, mentre que l'administració demandada s'hi oposà tot sol·licitant la desestimació d'aquest

recurs i la imposició de les costes processals a la recurrent. Acte seguit i a proposta de les parts hom fixa la quantia d'aquest procés en 721,60 euros, després de la qual cosa les parts varen proposar prova que va ser admesa i practicada amb el resultat que figura a les actuacions. Finalment, ambdues parts van formular les conclusions tot ratificant les pretensions respectives.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- L'objecte d'aquest recurs és la resolució desestimatòria presumpta de la reclamació de responsabilitat patrimonial presentada el dia 9 de desembre de 2011 davant l'ajuntament demandat pels danys produïts a vehicle degut a l'existència d'un pivot que hi havia a la sortida del pàrquing, impeding la zona de maniobra dels vehicles.

SEGON.- L'actora fonamenta la seva pretensió en el règim de responsabilitat patrimonial establert a l'article 139 i següents de la Llei 30/92, de 26 de novembre, règim segons el qual l'administració respon dels danys causats als ciutadans com a conseqüència de qualsevol lesió sempre que la mateixa sigui conseqüència del funcionament normal o anormal dels serveis públics, que el dany sigui efectiu, econòmicament avaluable i individualitzat en relació a una persona o grup de persones i que l'afectat no tingui el deure jurídic de suportar-lo (article 141).

La concurrència de les anteriors circumstàncies determina la responsabilitat patrimonial de l'administració. Una responsabilitat configurada de forma objectiva –com a conseqüència de la mera existència d'un nexa causal entre el dany produït i l'acció o omissió administrativa- amb independència de l'existència de culpa o negligència que és allò característic de la responsabilitat extracontractual de dret privat.

Pel que fa a la relació causal, la doctrina que s'ha imposat a la jurisprudència és la de la causa eficient, és a dir, l'atribució del dany a la causa determinant d'un succés en un context que en la producció de la major part de situacions concorren molt variades circumstàncies, totes elles necessàries. Es tracta d'aïllar la causa determinant, la que per sí mateixa pot causar el dany, en el

ben entès que haurà de ser a més una causa normalment idònia (STS de 14 de desembre de 2005). En aquest sentit, el nexa causal pot quedar interromput per la conducta culposa o negligent de l'afectat (STS de 4 de novembre del 1997 i de 15 de juliol del 1999), o bé quan l'afectat és el que es col·loca en una posició de risc (STS de 22 d'abril del 1994), o quan la causa eficient és imputable a una intervenció de tercers.

Cal tenir en compte alhora que, si bé la responsabilitat actua tant respecte el funcionament normal com respecte el funcionament anormal de l'administració pública, quan el que s'imputa és una omisió, la jurisprudència exigeix normalment la necessitat de culpa en l'actuació administrativa, encara que sigui una *culpa in vigilando* (STS de 18 de març de 2000).

Finalment cal remarcar que la càrrega de provar els elements de fet que justifiquen l'antijuridicitat del dany i la relació de causalitat correspon a l'afectat, mentre que la càrrega de provar l'estàndard de rendiment i l'eventual intervenció de tercer o la concurrència de força major pertoca a l'Administració (TSJ País Basc d'11 de novembre del 1999), de forma que l'acreditació d'un estàndard de mitjans –no de resultat– pot tenir un efecte alliberador de la responsabilitat de l'Administració (STS de 3 de desembre de 2002).

TERCER.- De la documentació aportada a aquest procés és pot constatar en efecte l'existència d'uns danys al vehicle d'auto en base a unes fotografies aportades per l'actora en les que s'aprecia l'existència de rallades. Danys la qual quantia ha estat justificada amb una factura del taller de reparació. Ara bé, no es pot tenir per provat que el dany es produís en el lloc i la manera que l'actora al·lega ja que no hi ha a l'expedient administratiu cap prova ni tan sols indicària. Tampoc en la tramitació d'aquest recurs jurisdiccional tampoc s'ha proposat, ni menys encara practicat cap prova que permeti acreditar la realitat de l'accident en la data, en el lloc i en les circumstàncies descrites per l'actora.

Ultra l'anterior, l'administració al·lega i consta a l'expedient administratiu un informe del tècnic municipal de transports que posa de manifest que el dia 24.9.2011 el Servei de Manteniment Urbà va realitzar el canvi dels pilons de

ferro existents, per un altre model. Assenyala que inicialment es va instal·lar el piló a una distància de 0,35 m de la sortida i que posteriorment arrel de diverses trucades telefòniques, el Servei va traslladar l'esmentat piló a 1,25 m del pàrquing. Tot i aixó exposa *"Realitzada una simulació de la sortida d'un vehicle del pàrquing, es pot comprovar que amb una amplada total de l'obertura de 3,75 m i que enfront a aquest edifici hi ha vigent una autorització de gual i a tocar una zona d'estacionament de motocicletes; l'emplaçament inicial del piló no hauria de dificultar les maniobres de sortida. Així mateix, es va realitzar la maniobra de sortida amb un vehicle del servei i es va poder constatar aquest fet.*

El que pot passar és que la reclamant, acostumada a realitzar les maniobres de sortida amb el piló instal·lat a una distància superior, no s'hagi adonat del mateix, fins haver-ne topat amb ell".

En definitiva, no s'ha acreditat la realitat dels fets en la forma descrita per l'actor i tampoc el nexa causal entre el dany que s'invoca i l'activitat o la inactivitat administrativa. Cal remarcar en aquest punt que la càrrega de la prova correspon inicialment a qui reclama, d'acord amb la regla establerta tradicionalment a l'article 1214 del Codi Civil, i ara a l'article 217.2 de la Llei d'Enjudiciament Civil, de forma que quan es planteja el compliment d'una obligació per part d'altri –en aquest cas l'obligació de respondre dels danys causats- *"el litigante que reclame dicho cumplimiento debe acreditar los hechos constitutivos de su pretensión y los necesarios para el nacimiento de la acción ejercitada y la parte oponente ha de establecer los elementos obstativos de la misma"* (TS 3ª sec. 7^a, S 20-04-1999 -EDJ 1999/6325-). Aquest principi es tradueix en l'àmbit de la responsabilitat patrimonial en el fet que la càrrega de la prova correspon inicialment a qui planteja la reclamació. En aquest sentit s'expressa el Tribunal Superior de Justícia del País Basc en la sentència d'11 de novembre de 1999 (EDJ 1999/59399): *"es a la parte demandante a quien corresponde, en principio, la carga de la prueba sobre las cuestiones de hecho determinantes de la existencia, de la antijuridicidad, del alcance y de la valoración económica de la lesión, así como del substrato fáctico de la relación de causalidad que permita la imputación de la responsabilidad a la Administración."*

Per tot això, cal desestimar aquest recurs.

QUART.- A tenor dels articles 68.2 i 139.1 de la vigent Llei jurisdiccional, modificat aquest últim per la Llei 37/2011, de 10 d'octubre, de mesures d'agilització processal, les costes processals s'imposaran en primera o única instància a la part que hagi vist rebutjades totes les seves pretensions en la sentència o en la resolució del recurs o de l'incident, excepte que s'aprecii i així es raoni, que el cas presentava series dubtes de fet o de dret, que no és el cas.

En conseqüència, procedeix imposar les costes a la part actora fins un màxim de 400 euros.

Atesos els fonaments esmentats,

DECISIÓ

HE RESOLT desestimar el recurs presentat per PEPITA I
ALLIANZ COMPAÑIA DE SEGUROS I REASEGUROS, S.A. contra
l'AJUNTAMENT DE TERRASSA, amb imposició de costes a l'actora fins un
màxim de 400 euros.

Notifiqueu aquesta sentència a les parts, amb l'avertiment que no es pot interposar recurs ordinari d'apel·lació en contra, d'acord amb el que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

La magistrada jutgessa

PUBLICACIÓ. Faig constar que avui la magistrada jutgessa ha llegit i publicat aquesta sentència en audiència pública. En dono fe.